

Концепція національного публічного діалогу

Кола народної довіри

1. Основні засади публічного діалогу:

- 1.1. Публічний діалог – це розмова **на засадах рівності із широким залученням всіх зацікавлених осіб** – як з боку держави, так і з боку громадянського суспільства, незалежно від того, на якому рівні такий публічний діалог проводиться: місцевому, регіональному чи загальнодержавному.
- 1.2. Публічний діалог – це механізм для вирішення проблем, щодо яких необхідно отримати **консолідовану позицію громадянського суспільства** як такого, та досягнути **домовленості суспільства та влади щодо конкретної подальшої взаємодії**.
- 1.3. Публічний діалог передбачає **обов'язкове широке інформування** громадян, влади і світу – як про його ініціювання, етапи проведення, в тому числі безпосередні публічні перемовини сторін, проміжні успіхи, так і про досягнуті домовленості та їх виконання всіма залученими сторонами.
- 1.4. **Легітимність** публічного діалогу впливає на подальше впровадження суті домовленостей, з огляду на що проведення публічного діалогу має спиратись на громадську підтримку та офіційні визнання і згоду держави на участь у ньому.
- 1.5. Публічний діалог має стати регулярним з метою **сприяти досягненню таких цілей**:
- 1.6. Короткотермінові:
 - 1.6.1. Протидія зомбуванню та маніпуляції громадською свідомістю через ЗМІ;
 - 1.6.2. Миттєвий достовірний інформаційний обмін;
- 1.7. Довготермінові:
 - 1.7.1. Спонування громадян до активного осмисленого включення в життя держави та формування громадської думки;
 - 1.7.2. Формування джерела загальнодержавної довіри;
 - 1.7.3. Формування нового покоління громадських діячів та політиків;
 - 1.7.4. Формування та розвиток громадянського суспільства в цілому;
 - 1.7.5. Контроль за державними органами з боку суспільства;
 - 1.7.6. Зростання суспільного благополуччя;
 - 1.7.7. Підвищення авторитету України на світовій арені.

2. Дійовими особами / суб'єктами публічного діалогу є:

- 2.1. **Хранителі** (коло хранителів) – особи, відповідальні за проведення публічного діалогу, які мають бути незаангажовані та політично нейтральні, повинні користуватись довірою як з боку держави, так і з боку громадянського суспільства. До складу кола хранителів мають увійти представники різних політичних, громадських, культурних, професійних та інших організацій, а також задля підвищення довіри міжнародної громадськості до публічного діалогу можуть входити іноземні учасники. Формування складу кола хранителів відбувається публічного і є предметом широких консультацій. Діяльність хранителів має бути прозорою. Рекомендований склад кола хранителів не повинен перевищувати 25 – 30 осіб. Хранителі можуть виступати секретаріатом проведення конкретного публічного діалогу чи визначити відповідальних за це осіб.
- 2.2. Ініціаторами публічного діалогу може бути будь-яка зацікавлена сторона.

- 2.3. Учасники сторони, зацікавлені в контексті теми конкретного публічного діалогу. Рекомендована кількість безпосередніх учасників конкретного публічного діалогу визначається, виходячи із його рівня, зокрема: 50 – 100 осіб для регіонального та 30 – 50 осіб для місцевого публічного діалогу.

3. Підготовка

- 3.1. Започаткування діалогу може відбуватись як шляхом оцінки наявного суспільного запиту, так і шляхом попереднього формування суспільного запиту. Прийняття рішення про проведення публічного діалогу має бути обґрунтованим та відповідати критеріям визначення доцільності та достатності запиту, стати темою публічного діалогу (підлягають розробці). Після прийняття рішення про проведення публічного діалогу хранителі, проводячи широкі консультації, формулюють тему (порядок денний) конкретного публічного діалогу, цілі та очікувані результати.
- 3.2. Формування простору публічного діалогу передбачає:
- 3.2.1. Інформування про попередню тему;
- 3.2.2. Виявлення зацікавлених груп (на кого впливає або чий інтереси зачіпає);
- 3.2.3. Проведення всебічного просвітництва широкого загалу щодо теми публічного діалогу та формування спільного **словника**;
- 3.2.4. Перевірка правильності і доцільності теми (порядку денного) публічного діалогу;
- 3.3. Після остаточного визначення теми (порядку денного) конкретного публічного діалогу Хранителі визначають формат для конкретного діалогу, прозоро визначаються щодо аналізу наявних та потрібних ресурсів для проведення публічного діалогу, питань організації, джерел та етапів фінансування проведення діалогу.

4. Проведення

- 4.1. Публічний діалог складається із кількох етапів, причому початкові етапи можуть мати формат консультацій та проводитись заочно. Етап безпосередніх перемовин між учасниками проводиться виключно на відкритій зустрічі із широким інформуванням про цей процес.

5. Підсумки проведення публічного діалогу

- 5.1. Результати публічного діалогу оформлюються письмово у документі, що скріплюється підписами представників усіх зацікавлених сторін, залучених до конкретного діалогу;
- 5.2. За результатами проведення діалогу викладаються рекомендації для влади та громадянського суспільства.
- 5.2.1. Рекомендації мають бути викладені із зазначенням терміновості їх виконання як нагальні, короткотермінові та довготермінові.
- 5.2.2. Рекомендації мають бути викладені із орієнтацією на різні сфери впровадження: економічну, _____ та відповідно на різні території впровадження;
- 5.2.3. Рекомендаціями визначатимуться особи та / чи організації з боку держави та громадянського суспільства, відповідальні за їх виконання.
- 5.2.4. Рекомендаціями мають бути визначені механізми громадського моніторингу їх виконання.

За наслідками проведення публічного діалогу відбувається перевірка відповідності отриманих результатів заявленим цілям, проводиться аналіз на предмет необхідності проведення додаткових раундів публічного діалогу чи корегування питань порядку денного конкретного публічного діалогу.